

σαις τῆς λοιμώδους ἐκείνης ἐρήμου, ἴδομεν κροκοδείλους, ἄλλους μὲν κειμένους ἀκινήτους, ὡς ἂν ἦσαν ἐκ χαλκοῦ, ἐπὶ τῆς ἄμμου τῆς στενῆς ὁχθῆς ἥτις διαχωρίζει τὸ δάτος ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ, ἄλλους δὲ οἰονεῖ ἐνεδρεῦντας ἐντὸς φάραγγος, καὶ ἔχοντας τὸ μὲν στόμα χαῖνον πρὸς τὸ ὕδωρ, τὸ δὲ σῶμα ὑπὸ τὴν ἀμριλαφῇ σκιᾷ τῶν τροπικῶν δένδρων. Τὰ ἀπὸ ταῦτα ζῶα εἶχον μῆκος δεκαπέντε καὶ εἴκοσι περὶ πον ποδῶν. Ἀξιωματικὸς τις ἐκένωσε κατὰ τινος ἐξ αὐτῶν τὸ τηλεβόλον τοῦ περιέχον λεπτὰ σφαιρίδια, ὃ δὲ κροκοδείλος πληγωθεὶς ἀνεπήδησε καὶ ἐπεσέν εἰς τὸν ποταμόν. Οὕτω πῶς ναυπορήσαντες πέντε ἢ ἑξ ἡμέρας, ἴδομεν ἐπὶ τέλους πρώτην φοράν μετὰ τὴν ἐν Καλκούτῃ ἀναχώρησίν μας λέμβον ξυλοκόπων Βεγγαλῶν, καὶ ἔπειτα πολλὰ χωρία, τῶν ὁποίων αἱ καλύβαι ἦσαν κατεσκευασμέναι ἐν μέσῳ δασῶν κοκκοφεινίκων καὶ ἄλλων δένδρων διὰ καλάμων ἰνδικῶν καὶ ψαθῶν ἐκ φύλλων φοίνικος. Αἱ γυναῖκες ἦσαν ἡμίγυμνοι, τῶν δὲ ἐκλυκόμενων ἀνδρῶν τὸ βλέμμα ἦτο ἄγριον καὶ ζοφερόν. Παιδία ἐπαιζον χαριέντως ἐπὶ τῆς ἄμμου. »

Ἡ Βενάρη, ὅπου ἐφθασεν ὁ περιηγητὴς μετὰ τινος ἡμέρας, ἂν καὶ περίεργος καὶ γραφικὴ, δὲν εἶναι πόλις μεγάλη. Αἱ οἰκίαι τῆς εἶναι τριόροφοι καὶ πυκναί, οἱ γὰρ μικροὶ καὶ γεγλυμμένοι ὡς πεσοὶ ζατρίκιου, ἐκτὸς τῶν ὁποίων κυκλοφοροῦσιν ἀενάως βραχμάναι καὶ φακίραι ποικιλοθαφεῖς, ταῦροι μικροὶ καὶ λευκοί, ἀνθηφόροι καὶ χρυσόκεροι, γυναῖκες ἢ μίγυμνοι καὶ δακτυλιοφόροι ῥαντίζουσαι μὲ ὕδωρ πλῆθος ἀνδρείκων, ἢ λίθων κυλινδρικών καὶ στρογγύλων πρὸς τὴν ἄνω ἄκρην, καὶ ἱππεῖς ἀλλόκοτοι φέροντες τόξα ἐπὶ τῶν ὤμων ὡς οἱ θεοὶ τῆς μυθολογίας, καὶ βέλη ἄνευ φαρέτρας, καὶ ἀναδαινόντες ἱπποὺς θεσπασμένους μὲ χροῖα ἐρυθρὴν καὶ κυανοῦν. Εἰς τὰς στενωπάτας ὁδοὺς βλέπεις ἀδιακόπως ἐλέφαντας παραδόξως πῶς κεκοσμημένους, μόλις διατρίζοντας μὲ πᾶσαν τὰ πλήθη τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ζώων, τῶν ναῶν, τῶν οἰκιῶν καὶ τῶν ἐργαστηρίων, τῶν ὁποίων πολλάκις συμπρασύρουσι καὶ τοὺς ἐξώστας καὶ τὰ προστέγια. Νομίζεις ὅτι θέλουσι συντρίβει βεδίζοντας καὶ τὰ παιδία καὶ τὰς γυναῖκας· καὶ ὁμως οἱ κολαστοὶ ἐκεῖνοι ἀπομακρύνονται μὲ πολλὴν προσοχὴν χωρὶς νὰ τὰς ἐγγίσωσιν. »]

Ἀλλ' ὡς μεταδῶμεν μετὰ τοῦ περιηγητοῦ καὶ εἰς τὸ βασίλειον Ἀούδης διὰ τὴν θαυμάσιον μετ' αὐτοῦ τὴν πολυτέλειαν καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς πρωτεύουσας αὐτοῦ Λουκνῆς. Ὁ περιηγητὴς κατέλυσε εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πρέσβους τῆς Ἀγγλίας, ὅστις προσέφερε πρὸς αὐτὸν ἕνα τῶν ἐλεφάντων τοῦ διὰ νὰ περιέλθῃ τὴν πόλιν « Προκύφας, λέγει, τοῦ παραθύρου ὁ πρέσβυς ἐφώνησε, καὶ παρευθὺς ἐξῆλθε τοῦ κήπου τὸ γιγαντιαῖον τετράποδον φέρον ἐπ' ὤμων σκῆνωμα ἀργυρόχρυσον, κατεστολισμένον μὲ στοιδάδας φευδῶν ἀδαμάντων, καὶ σμαράγδων, καὶ ἀνθράκων κρεμαμένων περίξ αὐτοῦ. Τὸ σχῆμά του ἦτο ὅλως περίεργον καὶ ἰδιόρρυθμον· παρίστα δύο κύκλους ἀργυρηλάτους· τὰ ἐρυθρὰ καὶ περίχρυσά ἐπικαλύμματα ἡττραπηδῶλον, καὶ ὁ λευχεῖμων ἐλεφανταγωγὸς ἐ-

φερεν ἐπὶ τῶν ὤμων σάλιον ἑκασμίριον. Ἀνέβην δὲ εἰς τὸν ἐλέφαντα διὰ κλίμακος, ἐνῶ ὑπηρέτης φέρον ὡσαύτως κασιμίριον ἐκάθησεν ὀπισθέν μου, καὶ ἀνεχωρήσαμεν προπορευομένου ἱππέως στρατιωτικοῦ, περιέργως ἐνδεδυμένου.

(ἀκολουθεῖ)

ΠΟΤΙΜΟΝ ΥΔΩΡ ΕΝ ΤΗΙ ΘΑΛΑΣΣΗ. Παρὰ τὴν νοτίαν ἀκτὴν τοῦ Περσικοῦ κόλπου ὑπάρχει παράδοξόν τι γεωλογικὸν φαινόμενον. Τριάκοντα περίπου πηγαὶ γλυκέος ὕδατος ἀναβρύνουν εἰς τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης, εἰς βάθος τριῶν καὶ τεσσάρων ὀργυῶν πολλάκις. Οἱ περίοικοι Ἀραβες, ἐπιδέξιοι ὄντες ἀλιεῖς μαργαριτῶν, ῥίπτονται εἰς τὰ κύματα, καὶ δύντες μέχρι τοῦ πυθμένος, κρατοῦντι πρὸς τὴν πηγὴν ἀνοικτὸν τὸ στόμιον δερματίνου ἀτκοῦ, δυναμένου νὰ περιλάβῃ τέσσαρας ἢ πέντε γόχας ῥευστοῦ· ἡ δὲ δύναμις τοῦ ἀναβρύνοντος ὕδατος πληροὶ ἐν ἄκαρῃ τὸν ἀτκόν, καὶ αὐτοὶ, κλείσαντες τὸ στόμιόν του ἀμίσως, ἀνέρχονται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν μὲ καθαρότατον καὶ ἐντελὲς πότιμον ὕδωρ.

ΠΑΙΔΙΑ ΣΥΓΚΕΚΟΛΛΗΜΕΝΑ. Εἰς Μεδράς τῆς Ἰνδικῆς ἐγεννήθησαν ἐν 1824 δύο κοράσια, ὡς τὰ γνωστὰ Σιάμια παιδία, οὕτω καὶ αὐτὰ συγκεκολλημένα ἀπὸ τοῦ στέρνου μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ, αὐτὼς ὥστε ἴσταντο κατὰ πρόσωπον, καὶ τὴν αὐτὴν θέσιν ἦσαν ἡναγχαζόμενα νὰ διατηρῶσιν ὅταν ἐκοιμῶντο. Τὰ κοράσια ταῦτα ἐξητάσθησαν ὅτε ἦσαν τριετῆ. Τὸ ἀνάστημα τοῦ μὲν ἦτον 34 δακτύλων, τοῦ δὲ κατὰ ἐν τέταρτον δακτύλου ἐλαστον. Κατὰ τὴν μορφήν ἦσαν ὁμοιότατα· αἱ δὲ κεφαλαὶ τῶν ἐρκίνοντο ὡς συμπίεσθαι ἐκατέρωθεν. Ἐπεριπάτου· πλαγίως ἢ ἀφ' ἐκυτῶν στρεφόμεναι. Συνήθως, ἀλλ' οὐχὶ πάντοτε, ἐκοιμῶντο συγχρόνως. Δὲν ἐφώνηζον δὲ ὁμοῦ, καὶ ὅταν ἐκεντῶντο τὸ ἐν, τὸ ἄλλο δὲν ἠσθάνετο· ὅταν ἰσῶως ἐκεντῶντο εἰς τὸ μέρος καθ' ὃ ἦσαν ἡνωμένα, ἠσθάνοντο τότε ἀμφοτέρω. Ἐνθαλίον δὸθέν εἰς τὸ ἐν ἐνήργει ἐπ' ἀμφοτέρων· αἱ κινήσεις τῶν δὲ ἐγίνοντο τακτικῶς, ἀλλὰ οὐχὶ συγχρόνως. Εἶχον πάθει ἐνταυτῷ εὐλογίαν καὶ ἰαθήσαν, ἦσαν δὲ καθ' ὅλα τὰ λοιπὰ ὑγιῆ καὶ ἄρτια. Τὸ ἐν, εὐρωστώτερον τοῦ ἄλλου φαινόμενον, ἦτον καὶ εὐθυμώτερον καὶ λαλίστερον. Ὅταν ἐβλεπον πρὸς ἐκνότηας διευθύνσεις, καὶ μάλιστα πρὸς τὰ ὀπίσω, περιέπτυσσον τοὺς βραχίονάς των καὶ τὰς χεῖράς των. Τὰς κλίμακας ἀνέβαινον καὶ κατέβαινον μετὰ πολλῆς εὐκολίας, καὶ ἐπαιζον μὲ τὰ λοιπὰ παιδία. Ἡ μήτηρ οὐδὲν ἐκτακτὸν ὑπέφερε κατὰ τὸν τοκετόν, καὶ ἐκτοτε ἔστεκεν ἄλλο ζεύγος διδύμων, ἀλλὰ τούτων κεχωρισμένων.